

sophiam) in hujusmodi dubiis afferre, & audire, ut argumentum, vel normam, secundum quam decisio fiat de mente S. Scripturæ hæc est prodigiosissima μεταβασίς εἰς ἄλλο γένος, atque tam indignum Scripturæ, quàm in se improbum, quod ratio sibi ausit istud arrogare. Ut autem hæc difficultas diluatur, in memoriam duntaxat revocanda est distinctio vocis Scripturæ, supra cap. 13. Argum. 1. allata, nempe quod Scriptura vel materialiter sumatur, & denotet literas, syllabas, voces, & ex his conflatas orationes, vel formaliter & significet sensus, & res istis vocibus, & orationibus expressas, & designatas. Jam verò literas, syllabas, voces, & orationes, quæ Scripturæ nomine, quando de ejus interpretatione sermo est, venire debent, Rationi sanæ, seu philosophiæ subjacere, ipsis nequaquam indignum esse putamus: sunt enim & Ratio recta, & vera Philosophia, ut supra ostendimus, & nullus sanæ mentis hominum inficias ibit, excellentia & singularia Dona, à Deo humano generi concessa; literæ verò, syllabæ voces, & orationes, nil aliud nisi loquaces soni, aut horum mutæ notæ, quæ ex hominum institutō atque arbitrato conceptus aut res significant, adeoque ne cum istis quidem eximiis Dei muneribus ullō dignitatis gradu comparandæ. Quocirca quoque nec improbum est, nec meritò ullus horreat, Scripturæ verborum interpretationem sano suo judicio, aut rectæ rationi, aut veræ Philosophiæ arrogare. Improbum sanè esset, & meritò quis horreret, si istis ipsa divina eloquia, atque oracula, verbis illis prolata, subjiceret, propriæ quippe menti vim inferret, cum veritas veritati nequaquam subjacere, multò minus opponi possit, sive eam natura dictaverit sive Scriptura revelaverit, cum ipsum Deum semper autorem habeat, quemadmodum docuimus cap. 5. & 8. Unde etiam consequitur, omnem Scripturæ interpretationem rectæ Rationis, aut veræ Philosophiæ ope adornatam, non nisi Testimoniō humanō sed Divinō; adeoque allata ex Johanne loca nostræ sententiæ nequaquam officere. Quod adhuc multò minus fit; alterò illō, quod adfertur, nempe, esse μεταβασίς εἰς ἄλλο γένος; jam enim antea contra Balthas. Meisnerum lib. de S S. Trinitate, &c. pag. 84. negavit Slichtingius, rectam manifestamque rationem esse principium peregrinum, & alienum in rebus divinis; præsertim cum quæritur, an aliquid Scriptura dicat, aut non dicat, ut hic fit. Nec etiam videmus, cum Ratio, tanquam subjectum & instrumentum, ut multis in locis cap. cit. admittit Hoornbeek, & disciplinæ Philosophiæ, tanquam medium, ut modò Polanum statuere retulimus, Scripturæ interpretandæ adhiberi possint sine μεταβασίς εἰς ἄλλο γένος, cur tam illi, quàm his, tanquam normæ, istud munus assignare non liceat, quin desiliatur de genere in genus alterum. Idque magis, si verum sit, quod habet Hoornbeek cap. cit. sect. 1. distinct. 21. nempe quod, *Axiomata universalis & perpetuæ veritatis, qualia*